

Nuanțe

Cârdei V. Mariana

Pe stânci albastre,
pescăruși țintesc nemărginirea
și marea strălucind în larg,
le mângâie privirea.

Valurile înspumate
poartă midii către țărm,
în nisip rămâne perla
ce o ne-o disputăm.

De n-ai văzut marea,
te îndemn s-o faci acum
să simți frenezia,
și al brizei parfum.

O paletă de nuanțe
de albastru-n multe tonuri.
colorează pietre scumpe,
irizându-le-n halouri.

Albastru-i safirul,
topazul este albastru,
albastru este cerul,
pământu-i tot albastru.

Infinitel nuanțe
din albastru derivate,
colorează orizontul
- apă și cer îmbinate.

Unde albastre ies din râuri
și din lacurile albastre
sau din cerul înstelat,
în oceane reflectat.

Mare, stânci și valuri albe,
un bărbat pe plajă doarme.

El, bătrânul lup-de-mare,
cu a lui frumusețe
pe fete le ademenește
ca să îl răsfete:

„Vino lângă mine,
te aștept demult,
îmi vei fi iubită,
hai, dă-mi un sărut!

Strânge-mă în brațe,
te voi mângâia,
îți voi umple viața
cu iubirea mea!”

Și pe creste înspumate
ei plutesc purtați de val
și își dăruiesc iubirea
în flux estival.

La țărm așteaptă barca
și luna îi veghează,
dintr-un mănunchi de stele,
un far trimite o rază.